

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Fyzikální ústav AV ČR, v.v.i.**, IČ 68378271
sídlem Na Slovance 1999/2, 182 21 Praha 8
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Sirovátkem
sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R403/2015/VZ-37535/2016/321/OHo

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R403/2015/VZ- 37535/2016/321/OHo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám JUDr. Tomáše Sirovátky, advokáta se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 14. 11. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R403/2015/VZ-37535/2016/321/OHo ze dne 12. 9. 2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa ze dne 13. 11. 2015 a zamítnut rozklad žalobkyně.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo ve výrocích I. – III. konstatováno, že se žalobkyně v příslušných částech veřejné zakázky s názvem „DODÁVKA VÝPOČETNÍ TECHNIKY NA ROKY 2012 AŽ 2015“, zadávané ve formě otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 12. 2011 a uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 6. 12. 2011, pod ev. č. 102433, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 12. 2011 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 12. 2011 pod ev. č. 2011/S 243-394116, ve znění opravy uveřejněné dne 1. 9. 2012, dopustila správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Správní delikty spočívaly v tom, že žalobkyně změnila technické podmínky konkrétních dílčích plnění veřejné zakázky, přičemž po provedených změnách neprodloužila lhůtu pro podání nabídek, pročež jí byla výrokem IV. rozhodnutí prvního stupně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, což žalovaný posoudil jako postup správního orgánu v souladu s výše citovaným zákonem a se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem.
3. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl následující. Předně namítl, že závěr žalovaného ohledně údajné změny podmínek dodatečnými informacemi k zadávacím podmínkám č. 5 ze dne 19. 1. 2012 a č. 9 ze dne 31. 1. 2012 je nesprávný a nezákonný, neboť byl učiněn na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že těmito informacemi pouze postavil najisto, že v rámci škály technických parametrů, které byly nastaveny jako minimální, akceptuje i kvalitativně a technicky obdobné či plně srovnatelné řešení dílčího a zcela marginálního technického prvku, což doložil ve správním řízení posudkem znaleckého ústavu APOGEO Esteem, a.s.
4. Podle žalobce nezohlednil žalovaný nijak tu skutečnost, že žalobce není IT odborníkem a jeho požadavkem proto bylo zajištění dodávky kompletní IT technologie a rozhodující bylo, aby dodané zboží fungovalo jako funkční celek. Z toho důvodu požadoval nabídku IT řešení v souladu se stanovenými minimálními technickými požadavky a žalovaný se nezabýval charakterem poptávaného plnění, reálným významem jednotlivých marginálních technických prvků na předmět veřejné zakázky ani vlivem (byť i potencionálním) na rozsah okruhu potencionálních dodavatelů. Závěry znaleckého ústavu reinterpretoval žalovaný laickým způsobem. Nesouhlasil ani s tím, jakým způsobem žalovaný srovnával jednotlivé technické parametry a jaké závěry z tohoto srovnání vyvodil.
5. Za nesprávný označil žalobce i závěr žalovaného ohledně porušení ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ neprodloužením lhůty pro podání nabídek. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval charakterem, obsahem a složitostí předmětu veřejné zakázky, neboť prokázal, že dodatečnými informacemi dotčené technické parametry byly zcela srovnatelné nebo obdobné a nebyla jimi jakkoliv zvýšena složitost nebo dotčen charakter původní veřejné zakázky. V důsledku toho nepotřebovali potencionální zájemci prodloužit dobu nezbytnou pro zpracování a předložení nabídek.
6. V další části námitek žalobce postavil napadené rozhodnutí do širších souvislostí rozhodování o případném porušení rozpočtové kázně.
7. Následně shrnul konkrétní výtky, a to následovně. Žalovaný podle něj nesprávně vytýká údajné zmírnění požadavků na technické parametry a potencionální podstatný dopad do výběru nevhodnější nabídky, aniž by jakkoliv skutečně zohlednil charakter poptávaného plnění, což

dokládá na příkladu požadovaného parametru jasu monitoru. Dále brojil proti nepřipustné paušalizaci a bagatelizaci svého postupu žalovaným (např. v bodu 34. napadeného rozhodnutí) a proti neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, především pak proti absenci možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť jednotlivé dílčí technické parametry nemohly žádným způsobem výběr nejvhodnější nabídky ovlivnit, což dokládala např. nabídnutá jednotková cena za disková pole škálovatelná. Neobstojí ani odkaz žalovaného na ohrožovací charakter správního deliktu, neboť i v takových případech je nutná kvalifikovaná úvaha ohledně reálného ohrožení právem chráněného zájmu. Na příkladu přípustnosti použití přístupu SSL pro WEB GUI namísto přístupu SSH brojil proti zavádějícím nepravdivostem uváděným v žádostech o dodatečné informace samotnými dodavateli. Namítl i to, že ve správním řízení nebylo doloženo, že by okruh potenciálních dodavatelů byl před vydáním dodatečných informací nějakým způsobem odlišný od okruhu potenciálních dodavatelů po vydání dodatečných informací. Poukázal i na to, že časová a administrativní náročnost zpracování nabídky, vč. nutnosti aktualizovat nabídku v důsledku vydání dodatečných informací mohla stěžejně přesáhnout několik desítek minut.

8. V další skupině námitek namítl změnu zákona, když od 1. 10. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, konkrétně ustanovení § 99 ZZVZ, přičemž s ohledem na toto ustanovení by mělo být na věc aplikováno ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a na věc aplikována pro žalobce příznivější právní úprava.
9. Zcela závěrem brojil žalobce proti tendenčnímu pojetí ohrožovacích deliktů žalovaným, který rozhodl, podle jeho názoru, v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.
10. Podle vyjádření žalovaného ze dne 9. 1. 2017, ve kterém navrhl žalovaný zamítnutí žaloby, zanesl žalobce do zadávací dokumentace pravidla, která neodpovídají jeho výkladu, že prostřednictvím dodatečných informací jen postavil najisto, že v souladu se zadávací dokumentací akceptuje i kvalitativně a technicky obdobná řešení. Z čl. 17.1 zadávací dokumentace jednoznačně vyplývá, v jakých případech mohl přistoupit k akceptaci kvalitativně a technicky obdobných řešení, přičemž takovým případem není nabízení vzorku, jenž nesplňuje obecná konkrétní minimální technická kritéria. Snaží se tedy popřít, že prostřednictvím dodatečných informací vůbec došlo ke změně zadávacích podmínek, avšak tato skutečnost je dle žalovaného evidentní a rozsáhle v obou stupních správního řízení odůvodněná a vyplývá i z jím předloženého znaleckého posudku s tím, že hodnocení právního rámce zadávání veřejných zakázek nepřísluší znalci a dílčí odůvodnění znaleckého posudku jen podtrhulo správnost závěrů žalovaného.
11. Žalovaný konstatoval, že v žalobě předestřená argumentace je spíše zavádějící než fakticky relevantní. Podle něj není pravda, že by žalobce poptával komplexní IT řešení s nějakými „*minimálními technickými požadavky na kvalitu a funkcionalitu*“, neboť součástí zadávacích podmínek byly minimální technické požadavky na konkrétní parametry konkrétních vzorků, které musely být dodrženy, aby výrobek splňoval zadávací podmínky žalobce. Postupem žalobce byly zmírněny zadávací podmínky, což mohlo vyústit v rozšíření okruhu dodavatelů, kteří by mohli plnit předmět veřejné zakázky, přičemž podle žalovaného je klíčová teze prokázána i znaleckým posudkem, že výrobky které splňují „*přísnější*“ požadavek automaticky splňují i požadavek „*mírnější*“, což však již neplatí *vice versa*. V důsledku toho, že došlo ke zmírnění zadávacích podmínek tak byl žalobce povinen stanovit lhůtu pro podání nabídek tak, aby měli dodavatelé možnost adekvátně reagovat na změny v požadavcích, avšak zadávací podmínky byly žalobcem změněny jen 14, resp. 3 dny před uplynutím lhůty pro podání nabídek.
12. V další části vyjádření v souvislosti s možným krácením poskytnutých dotací žalovaný odmítá, že by jakkoli karikoval či bagatelizoval tvrzení žalobce.

13. Zároveň uvedl, že není zřejmé, jak by měl korigovat své závěry jen na základě tvrzení, že byla žalobcem poptávána „komplexní výpočetní technika“, každý jednotlivý komponent tohoto komplexu musel splňovat technické podmínky, které byly na tento komponent v zadávacích podmínkách kladeny. Dále k žalobnímu bodu IV. žalovaný konstatuje, že se jedná o ukázkou nepochopení principu ohrožovacího deliktu dle § 120 odst. 1 zákona, jelikož je nutné rozlišit, zda zadavatel reálně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky nebo svým postupem navodil stav, kdy k takovému ovlivnění reálně mohlo dojít. To, že k takovému rozšíření okruhu mohlo dojít, vyplývá ze skutečnosti, že možnost nabídnout určitý produkt vyplývá z technické specifikace produktů, jež má daný dodavatel k dispozici. Naplnění je proto hypotézou založenou na znalosti reálných skutkových okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že nekonstatoval, že výrobek o „mírnější“ specifikaci bude mít vždy nižší cenu, ale zabýval se rozsahem okruhu potenciálních dodavatelů. Přitom jak znalecký posudek, tak i žalobkyně samotná potvrdila, že tento okruh může být odlišný v závislosti na dostupnosti výrobků, které splňují zadávací podmínky. Nad rámec k písm. c) žalobního bodu IV. žalovaný uvádí, že považoval za účelné přiblížit žalobkyni své úvahy na uchopitelnějším podobenství. Nejednalo se o žádnou formu zesměšňování, ale o snahu o ilustrování závaznosti technické specifikace v procesu zadávání veřejných zakázek, která se však neprojevuje jen ve sféře dodavatelské, ale i u zadavatele samotného.
14. Žalovaný zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno 12. 9. 2016 a správní řízení tak bylo tohoto dne také pravomocně ukončeno, tudíž před okamžikem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Dle § 75 odst. 1 soudního řádu správního přitom „(p)ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Je tedy nasnadě, že žalovaný rozhodoval v mezích účinné právní úpravy a v těchto mezích musí rozhodovat i správní soud, tudíž v předmětném soudním řízení není dán prostor pro aplikaci čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
15. Žalobce ve své replice ze dne 6. 3. 2017 setrval na svých námitkách v rozsahu podané žaloby a v podrobnostech reagoval na vyjádření žalovaného.
16. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s.
17. Krajský soud se musel předně zabývat námitkou vznesenou až v závěru žaloby, a to nutností aplikace pozdější příznivější úpravy provedené od 1. 10. 2016 zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, konkrétně ustanovením § 99 ZZVZ. K tomu, aby tuto námitku mohl posoudit, musel vyhodnotit to, zda je rozhodnutí vůbec elementárně přezkoumatelné, neboť případná nepřezkoumatelnost rozhodnutí bránící přezkumu rozhodnutí mezích žalobních bodů by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s. Při tomto posouzení dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je vnitřně rozporné v otázce, jaká právní úprava byla na věc aplikována a proč.
18. Správní orgán prvního stupně zhodnotil jako delikt podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) „zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění“, ve výrocích I.-III. shodně popsané skutkové jednání, kterým mělo dojít ke změně zadávacích podmínek a zároveň neprodloužení lhůty pro podání nabídek, čímž žalobce porušil zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 citovaného zákona ve spojení s § 39 odst. 1 citovaného zákona, neboť lhůta pro podání nabídek nebyla po provedené změně stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky,

příčemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a v rozhodnutí uvedený den uzavřel na předmětné části veřejné zakázky rámcové smlouvy.

19. V bodech 25. až 29. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shrnul Úřad ustanovení, ze kterých vycházel při posouzení věci. V bodu 68. téhož rozhodnutí správní orgán prvního stupně odkázal na novelu ZVZ, která nabyla účinnosti dne 1. 4. 2012 a zejména na novelizované ustanovení § 40 odst. 3 ZVZ.
20. Ve vazbě na toto ustanovení konstatoval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, že „*vzhledem k tomu, že zadavatel dodatečnými informacemi č. 5 a dodatečnými informacemi č. 9 změnil zadávací podmínky a byl tudíž povinen v návaznosti na provedenou změnu přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek, aby délka této lhůty byla stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky. Vzhledem k tomu, že zadavatel ovšem lhůtu pro podání nabídek přiměřeně neprodloužil, resp. neprodloužil ji vůbec, neboť konec lhůty pro podání nabídek zůstal nezměněn, dospěl Úřad k závěru, že se zadavatel dopustil porušení zásady zákazu diskriminace, poněvadž lhůta pro podání nabídek nebyla po provedené změně stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky, čímž mohlo dojít k omezení možnosti potenciálních dodavatelů reálně se o veřejnou zakázku ucházet.*“
21. Aby soud mohl posoudit, na základě shora uvedených předpokladů pro aplikaci novější právní úpravy, zda skutečně je současná právní úprava pro žalobce příznivější, musí jednak z napadených rozhodnutí zjistit, jaké skutkové jednání je trestáno správním orgánem jako delikt, a dále jak je popsané jednání právně kvalifikováno, neboť musí zodpovědět otázky, zda je jednání obecně nadále trestné, tj. zda existuje nadále určitá povinnost, kterou by mohl svým jednáním žalobce porušit, resp. zda lze jednání žalobce právně kvalifikovat jako delikt, tj. zda existuje relevantní skutková podstata, pod kterou lze jednání podřadit.
22. S ohledem na tento algoritmus přezkumu se musel soud zabývat specifikací deliktního jednání a jeho právní kvalifikací v původním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aby následně mohl posoudit případné změny v trestnosti jednání v důsledku přijetí zákona o zadávání veřejných zakázek. Základem přezkumu proto je přezkoumatelnost jak skutkové věty rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak jeho právní kvalifikace. Soud již v tomto prvním kroku dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné a že napadeným rozhodnutím tyto zjevné vady přezkoumatelnosti nebyly odstraněny. K tomu závěru dospěl soud z následujících důvodů.
23. Klíčovým důvodem je, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec nevyplývá, jaké znění zákona považuje Úřad za relevantní pro danou věc. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí setrvale používá formulaci „*zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění*“, příp. formulaci obdobnou, a to již od záhlaví rozhodnutí. Soud obecně akceptuje, pokud správní orgán v deliktním řízení tuto formulaci používá, neboť znění zákona, dle kterého je posuzován správní delikt, je vázáno na ustanovení čl. 40 odst. 6 věty první Listiny základních práv a svobod, dle které se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Na základě tohoto ustanovení lze poměrně spolehlivě zjistit, jaké znění zákona má být aplikováno, a prostým srovnáním citovaných ustanovení lze ověřit, zda tak správní orgán učinil správně. Nicméně právě v nyní posuzované věci jsou jasně patrné deficity této jednoduché úvahy, neboť z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, jaké datum považuje správní orgán za okamžik spáchání deliktu, resp. co vlastně považuje za delikt, neboť z odůvodnění rozhodnutí vyplývá fatální rozpor mezi aplikovanou právní úpravou a odůvodněním data spáchání deliktu, přičemž výroky rozhodnutí (které by na tuto otázku měli formulací skutkové věty poskytnout jasnou odpověď) v této otázce fakticky mlčí.
24. V bodu 29. rozhodnutí správní orgán prvního stupně cituje ustanovení § 44 odst. 1 ZVZ takto: „*Podle § 44 odst. 1 zákona je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických*

*podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost **zadávací dokumentace** odpovídá zadavatel.“*

25. Toto znění odpovídá znění účinnému do 31. 3. 2012, neboť od 1. 4. 2012 toto ustanovení znělo: *„Zadávací dokumentace je soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost **zadávacích podmínek** odpovídá zadavatel.“*
26. Dále v bodu 88. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl Úřad: *„V daném případě se zadavatel dopustil při zadávání části 1, 2 a 5 veřejné zakázky správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, za které lze v souladu s § 120 odst. 2 písm. a) zákona uložit pokutu **do 5 % ceny zakázky, nebo do 10 000 000,- Kč**, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit.“*
27. Soud opět musí konstatovat, že správním orgánem bylo citováno ustanovení ve znění do 31. 3. 2012, neboť od 1. 4. 2012 měla být správním orgánem dle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ uložena pokuta **do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč**, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit.
28. Ostatní ustanovení, která byla správním orgánem prvního stupně citována v bodech 25. až 28. rozhodnutí, nebyla novelou ZVZ účinnou od 1. 4. 2012 dotčena.
29. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgán prvního stupně na zjištěný skutkový stav aplikoval právní úpravu účinnou do 31. 3. 2012, čemuž odpovídá i formulace bodu 68. rozhodnutí, ve kterém správní orgán prvního stupně uvedl: *„Úřad konstatuje, že ve světle výše nastíněné rozhodovací praxe soudů je zapotřebí při posuzování přiměřenosti lhůty pro podání nabídek (s ohledem na § 39 odst. 1 zákona) náležitě posoudit povahu provedené změny, tj. konkrétní obsah a rozsah plnění, potřebnou dobu pro zvážení účasti v zadávacím řízení, potřebnou dobu pro zpracování kvalifikované nabídky, a to vše s ohledem na předmět veřejné zakázky, jenž má být ve prospěch zadavatele realizován. Úřad uvádí, že zadavatel je povinen vždy zkoumat povahu provedené úpravy a podle toho přiměřeně provést prodloužení lhůty pro podání nabídek, přičemž příslušná lhůta by měla být prodloužena vždy, byť i v případě marginální úpravy zadávacích podmínek. **K tomu Úřad dodává, že novela zákona č. 55/2012 Sb., jež nabyla účinnosti dne 1.4.2012, výslovně zakotvila povinnost zadavatele přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek vždy tehdy, jestliže v průběhu zadávacího řízení provede úpravy zadávacích podmínek (viz ustanovení § 40 odst. 3 této novely). Lze uzavřít, že úmyslem zákonodárce bylo, aby lhůta pro podání nabídek byla v případě změny zadávacích podmínek přiměřeně prodloužována již před nabytím účinnosti výše uvedené novely zákona, zejména s přihlédnutím k tomu, aby v zadávacím řízení byly zachovány základní zásady zakotvené v § 6 zákona, tzn. i v době, kdy probíhalo zadávací řízení na veřejnou zakázku.** O tomto závěru ostatně svědčí i shora citované rozsudky soudů, z nichž lze povinnost zadavatele, aby v případě, že provede změnu zadávacích podmínek, přiměřeně prodloužil lhůtu pro podání nabídek tak, aby tato byla stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky, dovodit.“*
30. Proti shora citovaným bodům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však stojí závěr bodu 80. a bod 83., ve kterých se, byť až v části rozhodnutí týkající se sankce, správní orgán prvního stupně jedinečně vyjadřuje k tomu, co je vlastně skutkem, který stíhá, a k tomu, kdy došlo ke spáchání správního deliktu, resp. správních deliktů.
31. V závěru bodu 80. správní orgán prvního stupně uvedl: *„...čímž došlo ke změně zadávacích podmínek a zároveň neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, a tím porušil zásadu zákazů diskriminace zakotvenou v § 6 zákona ve spojení s § 39 odst. 1 zákona, neboť lhůta pro podání nabídek nebyla po provedené změně stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a zadavatel již uzavřel na předmětné části veřejné zakázky rámcové smlouvy. Tímto postupem zadavatel naplnil skutkovou podstatu správních deliktů podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona.“* Z uvedeného soud

dovozuje, že k naplnění skutkové podstaty správních deliktů došlo definitivně až uzavřením rámcových smluv na předmětné části veřejné zakázky. Tomu konečně odpovídá právě i bod 83. rozhodnutí, dle kterého: „...*V šetřeném případě se Úřad o spáchání správních deliktů dozvěděl z podnětu, který Úřad obdržel dne 20.8.2015, přičemž správní řízení sp. zn. S0617/2015/VZ bylo zahájeno dne 1.10.2015. Ke spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku I. a III. tohoto rozhodnutí došlo dne 23.4.2012, kdy zadavatel uzavřel na předmětnou část 1 a část 5 veřejné zakázky rámcovou smlouvu a ke spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí došlo dne 29.6.2012, kdy zadavatel uzavřel na předmětnou část 2 veřejné zakázky rámcovou smlouvu. ...*“

32. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto obsahuje zjevný rozpor mezi závěry správního orgánu o okamžiku spáchání deliktů a použitou právní úpravou. Důsledkem tohoto postupu je, že se Úřad ani v jednom ze svých rozhodnutí nezabýval důsledně aplikací ustanovení § 40 odst. 3 ZVZ (dle kterého provede-li veřejný zadavatel úpravy zadávacích podmínek, je povinen současně přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek, a to podle povahy provedené úpravy. V případě takové změny zadávacích podmínek, která může rozšířit okruh možných dodavatelů, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání žádosti o účast nebo pro podání nabídek) a nehodnotil, zda toto ustanovení mohlo mít vliv na protiprávnost jednání žalobce.
33. Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány nijak neodůvodnily, proč aplikují na zjištěný skutkový stav právní úpravu účinnou do 31. 3. 2012, ačkoliv považovaly za datum spáchání deliktů dny 23. 4. 2012 a 26. 6. 2012, resp. nikde v rozhodnutí výslovně nevyjádřily, které znění zákona o veřejných zakázkách považují za aplikovatelné. Jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost.
34. Ze zjištěného skutkového stavu zároveň vyplývá, že k postihu deliktních jednání přistoupil žalovaný až poté, co byly uzavřeny smlouvy na jednotlivé části veřejné zakázky. Z toho důvodu (pokud se jednalo o deliktní jednání) bylo jednání dokonáno až uzavřením smluv, tj. delikt byl spáchán po 1. 4. 2012 a ve smyslu shora citovaného ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod na něj měla být aplikována právní úprava účinná po 1. 4. 2012.
35. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát již z uvedených důvodů.
36. Jelikož soud dospěl k závěru o nutnosti zrušit žalobou napadené rozhodnutí, bude na žalovaném, aby v rámci nového řízení ve smyslu ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zohlednil tu skutečnost, že v mezidobí nabyt účinnosti zákon o zadávání veřejných zakázek. Bude na žalovaném, aby pokračoval v *testu aplikace příznivější právní úpravy*, neboť zákon o zadávání veřejných zakázek v ustanovení § 99 odst. 1 konstatuje, že zadávací podmínky obsažené v zadávací dokumentaci může zadavatel změnit nebo doplnit před uplynutím lhůty pro podání žádosti o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. Změna nebo doplnění zadávací dokumentace podmínek musí být uveřejněna nebo oznámena dodavatelům stejným způsobem jako zadávací podmínka, která byla změněna nebo doplněna; a dále v odst. 2 téhož ustanovení následně zákon říká, že pokud to povaha doplnění nebo změny zadávací dokumentace vyžaduje, zadavatel současně přiměřeně prodlouží lhůtu pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. V případě takové změny nebo doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku.
37. Bude na žalovaném, aby se významem citovaného ustanovení pro nyní posuzovanou věc zabýval. Soud nicméně považuje za vhodné a nutné vyjádřit se k ustanovení § 99 odst. 2 věta druhá ZVZ již nyní. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že je namístě aplikovat ve prospěch žalobce větu první

druhého odstavce § 99 ZZVZ, tak zdejší soud je toho názoru, že v případě věty druhé téhož ustanovení se žalovaný musí zabývat okruhem možných účastníků řízení *in concreto*.

38. Soudu je samozřejmě známa judikatura Nejvyššího správního soudu, který zejm. v rozhodnutích ve věcech sp. zn. 9 As 63/2016 a sp. zn. 4 As 61/2016 konstatoval, že nelze po Úřadu požadovat, aby prokazoval potencialitu ohrožení výběru nejvhodnější nabídky jako znaku ohrožovacího deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2016 ve věci sp. zn. 4 As 61/2016 „*V případě, že správní orgán, tedy stěžovatel, sbledá, že se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního deliktu, nelze faktický vznik škody z logiky věci nijak prokazovat. Pokud by totiž správní orgán toto ohrožení právem chráněného zájmu blíže prokazoval, ve skutečnosti by jeho dokazování směřovalo k tomu, do jaké míry došlo ke skutečné poruše u tohoto právem chráněného zájmu, v konkrétní věci, zda tu skutečně byla výhodnější nabídka jiného dodavatele, který od jejího podání ustoupil pouze z důvodu chybného stanovení kvalifikačních předpokladů. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem stěžovatele, že takové dokazování by bylo nepřiměřeně obtížné či přímo někdy i nemožné, neboť by bylo nutné oslovit blíže neurčený okruh jiných dodavatelů nacházejících se často na velkém území. Takové dokazování by proto bylo často za hranicí možností správního orgánu a mohlo by vést k nemožnosti účinného postihování porušení povinností zadavatelů dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.*“).
39. Soud se přesto domnívá, že v případě ustanovení § 99 odst. 2 věta druhá ZZVZ se jedná o odlišnou situaci, neboť se nejedná o prokazování naplnění znaku ohrožovacího deliktu, nýbrž o prokázání samotné podmínky případné protiprávnosti jednání zadavatele. Nelze pominout, že podmínka uložená citovaným ustanovením je v případě povinností zadavatele v ZZVZ zcela ojedinělou a jedná se tak o jinak formulovanou podmínku než v případě přestupku zadavatele dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ. Úřad proto při posuzování zákonnosti postupu zadavatele v případě ustanovení § 99 odst. 2 ZZVZ musí provést kvalifikovanou úvahu, opřenou o alespoň elementární zjištění, kterou odůvodní to, proč má za to, že postupem zadavatele mohlo dojít k rozšíření okruhu možných účastníků zadávacího řízení. V nyní posuzované věci lze např. poukázat na situaci zadavatelem poptávaného přístupu SSH k WEB GUI, kdy po umožnění nabídek s přístupem SSL stejně všichni zájemci, vč. subjektu, který podal žádost o dodatečnou informaci, nabídli přístup SSH. V této situaci ze zjištěného skutkového stavu nevyplývají žádné indicie, že by doplňující informací a změnou dokumentace mohlo dojít k rozšíření okruhu možných účastníků řízení, neboť nikdo této změny dokumentace nevyužil, a to ani ten subjekt, který se na možnost změny dotazoval. Je tedy na Úřadu, aby kvalifikovanou úvahou dovedl, v čem spatřuje skutečnou možnost rozšíření okruhu možných účastníků zadávacího řízení, neboť v opačném případě by samotné ustanovení prakticky ztrácelo smysl obdobně, jako v případě, když by bylo požadováno naopak prokázání poruchy právem chráněného zájmu u ohrožovacího deliktu, viz výše.
40. S ohledem na požadavek přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se soud pouze ve stručnosti vyjádří i k dalším námitkám žalobce.
41. V první části námitek brojil žalobce zejména proti tomu, že žalovaný učinil nesprávný a nezákonný závěr na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, poukázal na to, že v dodatečných informacích akceptoval pouze kvalitativně a technicky obdobné či plně srovnatelné řešení dílčího a zcela marginálního technického prvku, což doložil ve správním řízení posudkem znaleckého ústavu APOGEO Esteem, a.s.
42. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že v rámci dodatečných informací pouze postavil na jisto, že akceptuje i kvalitativně a technicky obdobné či plně srovnatelné řešení dílčího technického prvku, pak soud musí jasně konstatovat, že z dodatečných informací nevyplývá, že by se jednalo o akceptaci kvalitativně a technicky obdobného plnění ve smyslu zadávací dokumentace. Z těchto dodatečných informací jasně vyplývá, že zájemci o zakázku nabízeli jiná plnění, než byla požadována, obvykle s argumentací, že požadované plnění nelze dodat.

43. Žalovaný v rozkladovém rozhodnutí případně poukázal na to, že čl. 17.1 zadávací dokumentace, jehož se zadavatel dovolává v rozkladové argumentaci, zněl: „*Pokud se v této zadávací dokumentaci nebo jejích přílohách objevuje odkaz na konkrétního výrobce nebo určitý produkt či výrobek, umožňuje zadavatel ve smyslu § 44 odst. 11 zákona pro plnění veřejné zakázky použít i jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení.*“ Z uvedeného dovozuje soud to samé, co dovodil žalovaný, a to, že zadavatel projevil svou vůli akceptovat kvalitativně a technicky obdoba plnění v případě, že by zadávací dokumentace obsahovala odkaz na konkrétního výrobce nebo na určitý produkt, jinými slovy konkrétně specifikovaný výrobek mohl být nahrazen výrobkem jiného výrobce o shodných parametrech.
44. Oproti tomu dodatečnými informacemi žalobce zjevně umožnil dodání výrobků jiných, než původně požadovaných parametrů, jakkoliv se snaží předloženým znaleckým posudkem prokázat, že z uživatelského hlediska jsou to výrobky kvalitativně a technicky obdobné. Nicméně substitute u nabízených výrobků byla omezena jen na případy, kdy byl požadovaný výrobek vymezen odkazem na konkrétního výrobce nebo určitý produkt či výrobek. Výslovným odkazem na ustanovení § 44 odst. 11 ZVZ žalobce jasně deklaroval, že případné odkazy na konkrétní výrobky nebo výrobce jsou pouze a jedině z důvodů jasné a určité specifikace plnění.
45. Jestliže žalobce tvrdí, že dodatečné informace sloužily k akceptaci kvalitativně a technicky obdobného plnění, tak tuto námitku soud považuje v uvedených souvislostech za nedůvodnou.
46. Dále brojil proti tomu, že žalovaný nijak nezohlednil skutečnost, že žalobce není IT odborníkem a jeho požadavkem proto bylo zajištění dodávky kompletní IT technologie; nesouhlasil ani s tím, jakým způsobem žalovaný srovnával jednotlivé technické parametry a jaké závěry z tohoto srovnání vyvodil. Za nesprávný označil žalobce i závěr žalovaného ohledně porušení ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ neprodloužením lhůty pro podání nabídek.
47. Lze jistě lidsky chápat, že žalobce není odborníkem na IT a ani na veřejné zakázky, což by soud ani od Fyzikálního ústavu Akademie věd ČR neočekával. Přesto argumentaci nedostatkem kompetencí v oblasti IT a případně ani nedostatkem kompetencí v oblasti veřejných zakázek nemůže soud připustit. Žalobce byl v pozici zadavatele nadlimitní veřejné zakázky a z toho mu vyplývají určité odpovědnosti, kterých se nemůže zprostit odkazem na nedostatečné odborné kompetence. Soud sice chápe, že žalobce požadoval dodání určitého funkčního celku, nicméně tento celek nadefinoval prostřednictvím jeho dílčích částí. Soud netuší a konečně ani při posouzení zákonnosti zakázky nepotřebuje vědět, z jakých důvodů nadefinoval žalobce dílčí prvky celku tak, jak je nadefinoval, ale jistě ho něco vedlo k tomu, aby požadoval určité parametry výrobků. Nic mu nebránilo nastavit minimální parametry dodávaných částí tak, aby se jednalo o nejobvyklejší možné a dostupné zboží, případně tak, aby mu vždy mohly být nabídnuty výrobky nových generací. Soud nehodnotí ani to, o jak dostupné zboží se jednalo v době zakázky, ani v jaké kvantitě bylo nabízeno, nicméně, jak soud uvádí níže, i z laického pohledu je patrné, že dodatečnými informacemi bylo umožněno dodání zboží s nižšími nebo jinými parametry nebo starších generací, a není rozhodné, zda bylo uživatelsky obdobné, ale to, zda by zboží se změněnými parametry mohl dodat i jiný dodavatel, než který se o zakázku ucházel, pokud by měl dostatek času k podání nabídky.
48. Související namítané porušení ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ ze strany Úřadu při hodnocení zakázky bude v dalším řízení otázkou posouzení aplikace nové právní úpravy. Soud proto na tomto místě odkazuje na shora uvedené.
49. V další části námitek žalobce postavil napadené rozhodnutí do širších souvislostí rozhodování o případném porušení rozpočtové kázně, nicméně při hodnocení zákonnosti postupu žalovaného nelze přihlížet k těmto souvislostem. O důsledcích správního deliktu pro případné krácení dotací bude rozhodováno v samostatném správním řízení, přičemž proti případným následkům takových rozhodnutí může žalobce samostatně brojit v rámci zákonných prostředků ochrany.

50. Ve třetí části námitek brojil konkrétními tvrzeními proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V případě údajného zmírnění požadavků na technické parametry a potenciálního podstatného dopadu do výběru nevhodnější nabídky musí soud ve shodě se žalovaným konstatovat, že v obecné rovině bylo dle předcházející právní úpravy nutné považovat zásahy do zadávací dokumentace vedoucí ke zmírnění podmínek zadávací dokumentace bez adekvátního prodloužení lhůty pro podání nabídek za deliktní jednání. Podle názoru soudu nelze nijak pochybovat o tom, že ke změně zadávací dokumentace došlo, když žalobce bezpochyby umožnil podání nabídek, ve kterých jím poptávané plnění může být substituované kvalitativně jinými výrobky, které i z laického pohledu soudu vykazují nižší standard kvality, jakkoliv mohou dodatečnými informacemi povolené výrobky z pohledu koncového uživatele plnit uživatelské funkce zcela obdobně. Nižší jas monitoru je bezpochyby snížení náročnosti v určitém parametru monitoru, starší verze standardu OpenGL jistě neobsahuje všechny funkcionality jako původně žalobcem požadovaná verze novější, stejně tak technologie pevných disků SATA3 představuje vývojově novější typ technologie než verze SATA II, přičemž jakákoliv nová evoluce technologie představuje vyšší standard než technologie starší a akceptací starších verzí programů nebo starších technologií bezpochyby žalobce akceptuje plnění, které mu přináší evolučně zastaralejší plnění.
51. I v případě dalšího plnění byly zjevně umožněny náhrady výrobky s nižšími parametry („Switch, plně desetigigabitový switch“, vzorek s velikostí tabulky MAC adres minimálně 128 tis. záznamů, routovací tabulky minimálně 256 tis. záznamů, oproti původně požadované velikosti tabulky MAC adres min. 200 tis. záznamů a routovací tabulky min. 512 tis. záznamů).
52. V případě dalších výrobků, tj. „Switch, 100 Mbps + gigabitový uplink, nehlukný“ a zejm. „WiFi, LAN managed AP 802.11 abg“ není schopen soud bez technických znalostí posoudit, zda se jedná o ekvivalentní plnění, přesto je ale patrné, že došlo ke změně požadovaných parametrů – bez ventilátoru vs. s ventilátorem, resp. počty PoE na TP portech s možností nabíjení.
53. Obecně má proto soud za to, že došlo k úpravě zadávacích podmínek, přičemž otázku jak tato úprava mohla nebo nemohla ovlivnit možnost účastnit se soutěže, musí zodpovědět žalovaný v dalším řízení.
54. Soud se v této souvislosti musí nutně vrátit k úvodní části žaloby a k dostatečnosti zjišťování skutkového stavu a hodnocení předloženého znaleckého posudku. Ve shodě se žalovaným soud dospěl k závěru, že způsob, jak byly položeny znalecké otázky, nemá pro posouzení charakteru deliktu význam, neboť správní orgány prvního stupně nezkoumaly, zda plnění umožněné dodatečnými informacemi bylo kvalitativně a technicky obdobné, nýbrž to, zda v jejich důsledku existovalo potenciaální ovlivnění možnosti získat nejvýhodnější nabídku. Správně proto znalecké otázky měly vést ke zkoumání, zda bylo nebo nebylo dodatečnými informacemi v daném místě a čase umožněno rozšířit potenciaální okruh dodavatelů, čímž by byli dodavatelé, kterým nebylo umožněno účastnit se zakázky diskriminováni.
55. Pokud žalobce dále brojil proti nepřipustné paušalizaci a bagatelizaci svého postupu žalovaným (např. v bodu 34. napadeného rozhodnutí) soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný v bodu 34. svého rozhodnutí konstatoval: *„Za nesprávný označil žalobce i závěr žalovaného ohledně porušení ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ neprodloužením lhůty pro podání nabídek. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval charakterem, obsahem a složitostí předmětu veřejné zakázky, neboť prokázal, že dodatečnými informacemi dotčené technické parametry byly zcela srovnatelné nebo obdobné a nebyla jimi jakkoliv zvýšena složitost nebo dotčen charakter původní veřejné zakázky. V důsledku toho nepotřebovali potenciaální zájemci prodloužit dobu nezbytnou pro zpracování a předložení nabídek.“*
56. Soud se ztotožňuje se žalobcem, že uvedený přírůstek je nevhodnou bagatelizací jeho tvrzení. Soud nemá nic proti tomu, pokud správní orgán ve svém rozhodnutí ilustruje svůj názor na příkladu,

nicméně užitá forma není ani vhodná ani přiměřená ani neodpovídá realitě přezkoumávané veřejné zakázky. Předně je třeba říct, že dodatečnými informacemi skutečně měnil zadávací dokumentaci v naprosto dílčích parametrech a zvolený příklad nevhodně ilustruje celou situaci, když ji navíc neadekvátně zlehčuje. Srovnávat snížení jasů monitoru se změnou rychlosti ze 70 km/h na koňské spřežení je nevhodné. Žalobce rozhodně nepřipustil změnu typu např. požadovaného UltraHD IPS LED 32'' širokoúhlého monitoru za monochromatický (černobílý) VGA 14'' monitor s poměrem stran 4:3, což by tak možná odpovídalo příkladu žalovaného, který fakticky porovnával automobil s koňským spřežením.

57. Podle názoru soudu bylo uvedené srovnání zcela nadbytečné. Žalobce se v průběhu správního řízení bránil kultivovanými právně odůvodněnými podáními, která poukazovaly na tvrzení žalobce. Uplatnil svůj názor na zjišťování skutkového stavu, uplatnil svoji skutkovou argumentaci a k ní předložil důkazy. Stejně tak odkázal ve svých podáních na rozhodnutí Úřadu, kterými podpořil svá tvrzení. Je zcela namístě, aby se v obdobné rovině vypořádal i žalovaný s argumentací žalobce, když podle názoru soudu plně postačuje hodnocení skutkových tvrzení a právní hodnocení věci. Uvedená ilustrace koňským povozem nijak nepřispěla k srozumitelnosti napadeného rozhodnutí ani nebyla nijak potřeba k dokreslení absurdity námitek žalobce, které byly věcné a odůvodněné (jakkoliv s nimi nemusel žalovaný souhlasit).
58. Ve vztahu k námitce neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, především pak absence možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky soud musí uvést, že dosažená nabídková cena není jediným parametrem, od kterého by se mělo odvíjet hodnocení žalovaného. Zájemci o veřejnou zakázku mohou předkládat své nabídky v širokém rozpětí cen, nicméně to nijak nepředznamenává, zda svými dodatečnými informacemi mohl žalobce rozšířit okruh potenciálních zájemců o veřejnou zakázku. Z charakteru ohrožovacího deliktu vyplývá, že pokud existuje teoretická možnost, že žalobce mohl získat jinou nabídku, byl naplněn materiální znak (viz výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu). Skutečnost, za jakou cenu nabídli plnění zájemci, kteří se zakázky účastnili, nemůže být obecně důvodem pro automatický závěr, že ten, kdo se zakázky nemohl zúčastnit, by nebyl schopen nabídnout lepší cenu.
59. Jestliže žalobce brojil proti pojetí ohrožovacích deliktů žalovaným, soud odkazuje na již výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 63/2016 a sp. zn. 4 As 61/2016 konstatoval, že nelze po Úřadu požadovat, aby prokazoval potencialitu ohrožení výběru nejvhodnější nabídky jako znaku ohrožovacího deliktu a i na výše uvedenou citaci rozsudku ze dne 28. 6. 2016 ve věci sp. zn. 4 As 61/2016. Soud k tomu nic dalšího nad rámec uvedených rozhodnutí k potencialitě ohrožení výběru nejvhodnější nabídky nemá prostor dodávat, neboť Nejvyšší správní soud k této otázce opakovaně zaujal jasné a zřetelné stanovisko vyjádřené shora.
60. K otázkám dodatečných informací k přístupu SSL a dotčení okruhu potenciálních dodavatelů se soud vyjádřil výše s tím, že mají být předmětem dalšího řízení před žalovaným. Soud není povolán k tomu, aby svými úvahami nahrazoval úvahy žalovaného v případech, kdy rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, a bude proto na žalovaném, aby nově posoudil věc i s ohledem na novou právní úpravu zákona o zadávání veřejných zakázek dle shora uvedeného závazného právního názoru soudu.
61. Stejně tak hodnocení případné náročnosti zpracování nabídky, vč. nutnosti aktualizovat nabídku v důsledku vydání dodatečných informací musí být nutně součástí posouzení skutečností rozhodných pro případnou aplikaci ustanovení § 99 odst. 2 ZZVZ. Soud proto považuje za předčasné hodnocení i této námítky v souvislosti se shora uvedenými důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

62. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
63. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Žalobci proto soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby a repliky) dle ustanovení § 11 advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu), za tři úkony právní služby tedy 9 300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 advokátního tarifu za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč, a částka 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu